

JO, TAK JĀ• SI VZPOMĀ•NĀ•M.... 1

StĀ™eda, 28 srpen 2013

... Ā¾e kdyĀ¾ mi byly tĀ™i roky, obdrĀ¾ela jsem své první vodovky a asi mĀ› to potĀ›ilo, protoĀ¾e se pamatuju, jak ráno u svého dĀ›tského stoleĀ•ku (ještĀ› ho mám schovanej) na své dĀ›tské Ā¾idliĀ•ce (dtto), celej barák ještĀ› spí a maluju princeznu. Ā½e je to princezna, se pozná podle korunky na hlavĀ›, ale není to jen tak obyĀ•ejná princezna!

ProtoĀ¾e má na hlavĀ› taky ještĀ› véelikou Ā•ervenou kytku a právĀ› podle tý kytky se pozná, Ā¾e je to SNĀŠH. Moje máma, patrĀ› z vdĀ›nosti, Ā¾e se mohla jednou koneĀ•nĀ› dospat, obrázek zarámovala a dodnes jí visí v pokoji nad piánem. Moje ale úplnĀ› nejstarši vzpomínka je ještĀ› o rok mladši, to jsem ještĀ› spala v takový tý dĀ›tský dĀ™evĀ•ný Ā¾rdlinkový postýlce se stahovací postranicí. A pamatuju si, jak jsme mĀ›li štĀ› Ā½ úplnĀ› okousaly nohy. PatrĀ› proto mĀ› pak pĀ™estĀ›hovali do kuchynĀ› na gauĀ• :-). Dlouho jsem se domnívala, Ā¾e se naše erdelteriĀ•ka spustila s nĀ›jakým pouliĀ•ním voĀ™echem, protoĀ¾e ty štĀ› Ā•ata byly Ā•erný, ale prej ne, p malinký erdelteriĀ™i se narodĀ›j Ā•erný a teprve postupnĀ› se vybarvujou. Taky se pamatuju, jak jsem musela po obĀ›dĀ› to uĀ¾ jsem spala na tom gauĀ•i v kuchyni, a vĀ•bec se mi spát nechtĀ›lo. Tak jsem pĀ™edstírala spánek pevnĀ› sevĀ™me oĀ•ima a pod peĀ™minou dĀ›lala zajíĀ•ka. ZajíĀ•ek se dĀ›lá tak, Ā¾e si pĀ™itáhnete kolena pod bĀ™icho a zadek vytrĀ›te k n se snaĀ¾ila pracovat u stolu, sice moje „spaní“ nijak nekomentovala, ale nesouhlas z ní Ā•išel tak hlasitĀ›, Ā¾e jsem to slyšela i pĀ™es ty zavĀ™ený oĀ•i a peĀ™minu. KdyĀ¾ si to dneska pĀ™edstavím, úplnĀ› s n hemĀ¾ící se dítĀ›, co má spát, šlo dost na nervy. ZvlšĀ›, kdyĀ¾ potĀ™ebuju trochu pracovat a dalši pĀ™íleĀ¾itost budu mít aĀ¾ po osmý veĀ•er. Moje maminka se totiĀ¾ v zamĀ›stnání dĀ›lala o pracovní stĀ›l s nĀ›kolika dalš kolegy, takĀ¾e chodili do práce na stĀ™ídaĀ•ku a Ā•ásteĀ•nĀ› pracovali z domova. MĀ›la jsem panenku Alenku, co se v kuchyni na kredenci. Alenka mĀ›la krátký blonĀ•atý vlasy a po stranách dva dlouhý prameny, co vypadaly jako psi uši. Díky Alence jsem umĀ›la plést copy dĀ™ív, neĀ¾ si zavazovat tkaniĀ•ky. Pak jsem mĀ›la ještĀ› jednu malou bezejmennou panenku, taky blonĀ•atou a krátkovlasou, bez tĀ›ch vlasovejch uši a tý jsem operovala pupík babiĀ•inou pinzetou. Nezahojil se. UĀ¾ navĀ¾dycky pak mĀ›la v bĀ™íšku díru. KdyĀ¾ mi byly 2 roky, pĀ™ijela na návštĀ›v ostravská teta s mou o nĀ›co málo starši sestĀ™enicí a s nima pĀ™ijel hadrověj pejsek, co byl z pĀ›lky Ā•ervenej a z pĀ›lky šedivej. TetĀ› se zdál velmi olýsalý, tak ho pĀ™i odjezdu nenápadnĀ› vyhodili do popelnice. SestĀ™enice ztrátou svého milovaného psa tak zdrcená, Ā¾e jí pak museli koupit úplnĀ› stejného, páĀ• nebyla k utišení. Moje máma to staré psisko z popelnice zachránila, vyprala, zašila rozdrbané tváĀ™iĀ•ky, pes dostal jméno Alík a doĀ¾il se poĀ¾ehnaného vĀ›ku 20ti let, aĀ¾ se pak dostal do spárĀ™ mého ponĀ›kud hyperaktivního kotĀ›te a uĀ¾ z nich nevyvázl. SestĀ™enice postupem Ā•asu vzala na milost svého nového Alíka, ale stejnĀ› po tom mým kaĀ¾dou návštĀ›vu lítostivĀ› pošilhávala. VĀ•bec jsme mĀ›ly se sestĀ™enicí spoustu stejnejch hraĀ•ek - velkého chlupatého bernardýna Baryka, mĀ›l ustĀ™ihlej jazyk, pak chodiĀ•ku BĀ›lu a miminko. Akorát koĀ•árek mĀ›la, myslím, jinej. Ten jsem zas mĀ›la stejnej jak kamarádka z ulice, s bílým proutĀ›ným pruhem z boku, akorát, Ā¾e ona mĀ›la Ā•ervenej a já bledĀ›modrej. Pak se ještĀ› pamatuju na pletený rĀ•Ā¾ový šaty s tĀ™ema modrejma kytiĀ•kama, který jsem nosila pĀ™i slavnostních pĀ™íleĀ¾itostech byla napĀ™íklad besídka v mateĀ™ský škole, a dost jsem je nenávidĀ›la. TaktĀ¾ mĀ› do nich navlíkli u pĀ™íleĀ¾itostech promoce, a protoĀ¾e to bylo ještĀ› slavnostnĀ›jši neĀ¾ besídka v mateĀ™ský škole, dostala jsem dĀ›v nádvkem na krk medailonek s andĀ›líĀ•kem, dárkem to od tetiĀ•ky u pĀ™íleĀ¾itosti mého narození. BĀ›hem slavnostního jsem ho ponĀ›kud okousala. JeštĀ› ho mám schovanej, i s tĀ›ma otiskama zubĀ™. Pak se pamatuju, jak nám ve školce postavili takovou suprovou houpaĀ•ku, na který sedĀ›lo šest dĀ›tí v Ā™adĀ› za sebou, jak v tramvaji. spaním jsme poslouchali pohádku „budko, budko, kdo v tobĀ› pĀ™ebývá“ a po spaní jsme mĀ›li k svaĀ•inĀ› Ā•aj s mlíkem (ten nesnášim) nebo v létĀ› nanuka (a to bylo dost dobrý). Kudlanka Databázistka